

βόντος σημασίαν στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἡσυχάσῃ μετὰ θάνατον Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.): Ἀνάπαντος νὰ γίνεσαι! (ἀρά) Κερασ. Ἀνάπατος νὰ εἶσαι! Χαλδ. 2) Ὁ μὴ διαλυόμενος μετὰ θάνατον Πόντ. (Ἰμερ.): Ἀνάπατος νὰ ἵνεσαι! (ἀρά).

*ἀνανέβαστος ἐπίθ. ἀνέβαστος Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σῦρ. ἀνή- βαστος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀνεβαστός < ἀνε- βάζω. Τὸ ἀνέβαστος ἄνευ συνθέσεως, δι' ὃ ἰδ. ἀνα- νέβαστος.

1) Ὁ μὴ ἀναβιβασθεὶς Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Ἐνήβασες τὰ χορτάρα 'ς τὸ δρανί; — Ἀνήβαστα εἶναι ἀκόμηνο (ἀνεβί- βασες τὰ χόρτα εἰς τὸ δῶμα; — ἀν. εἶναι ἀκόμη) Ὁφ.

2) Ὁ μὴ ἔχων καθόλου προζύμι ἢ ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου ἔνθ' ἀν.: Ἀνέ- βαστο βροζύμι Σῦρ. Ἀνέβαστο ψωμί Ἄνδρ. Αὐλωνάρ. Γαλανᾶδ. Κονίστρ. Ἀνήβαστο φαεῖ (ὁ ἐξ ἀραβοσίτου ἄρτος) Ὁφ. Ἀνήβαστο ζ'μάρ' - ψωμί αὐτόθ. Συνών. ἄγιγος 1, ἀγίνωτος 2, *ἀμπάητε, ἄμπατος 2 β, ἀνανέβα- τος 1, λειπανάβατος ἢ λιπανάβατος, λειψός, ἀντίθ. ἀνεβασμένος (ἰδ. ἀνεβάζω), ἀνεβατός. Πβ. ἀνα- νήβιν. 3) Μεταφ. κεχαυνωμένος, νωθρός, ἀδρανὴς Κρήτ. Συνών. ἄβραστος Β2, ἀνανέβατος 2, νερόβραστος.

ἀνανέβατος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνέβα- τος Κύθηρ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων. κ. ἀ.) Ρόδ. Σύμ. κ. ἀ. ἀνέβατους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) κ. ἀ. ἀνέατος Νίσυρ. ἀνάατος Κάρπ. Μεγίστ. ἀνήβατος Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. ἄνατε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. ἀνεβατός. Τὸ ἀνέβατος ἄνευ συνθέσεως προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἀνήβατος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνηβατός ἢ καὶ δι' ἐπίδρα- σιν τοῦ ἀνηβαίνω παρὰ τὸ ἀνεβαίνω.

1) Ὁ ἐστερημένος προζύμης, ἄζυμος, ἢ ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἀκρόζυμος, ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου ἔνθ' ἀν.: Ἀνανέβατο ψωμί Μάν. Ἀνέβατη πίττα Λακων. Ἀνάατα πομείνασι τὰ ψωμιά Κάρπ. Ἀνήβατα ψωμιά Σύμ. Πίττες ἀνάατες Μεγίστ. Ὁ ἄντε ἔκη ἄνατε (ὁ ἄρτος ἦτο κτλ.) Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀνανέβαστος 2.

2) Μεταφ. ἀδρανὴς, νωθρός, κεχαυνωμένος Κύθηρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνανέβαστος 3.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάβατος τοπων. Χίος

ἀνάνεμος ἐπίθ. ἸΠολυλ. Δηγ. 50 καὶ 69

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἄνεμος.

Ὁ ἄνευ ἀνέμου, ἥρεμος, ἡσυχος: Ἀνάνεμη σιγαλιὰ κατόπιν ἀγρίας ἀνεμοζάλης 50. Ἀνάνεμη, ἀτάραχη, καλοκαι- ρινὴ νυχτιὰ 69.

ἀνανεώνω Κύπρ. — Γ'Επαχτίτ. Ἰστορ. 45

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀνανεώνω.

Νεάζω καὶ πάλιν ἔνθ' ἀν.: Γίνονταν ἱλαρὴ ἢ μορφὴ της κ' ἔλεγε πῶς ἀνάνεωνε ὅσο φτάνοντας ἔβλεπε γῦρο ν' ἀπλώνη ὁ κύκλος τῆς χαρᾶς Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ξανα- νεώνω.

ἀνανήβιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνανήβι Πόντ. (Οἶν.) ἀνανήβ' Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνάβι τό, Καππ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀνηβαίνω, δι' ὃ ἰδ. ἀνεβαίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν

Ἀθηνᾶ 37 (1925) 176. Τὸ ἀνάβι ἐκ τοῦ ἀναβαίνω ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.

1) Τὸ μὴ ὑποστὰν τὴν προσήκουσαν ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου ἔνθ' ἀν.: Ζυμάριν ἀνανήβιν Κερασ. Οἶν. Ψωμὶν ἀνανήβ' Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. 2) Ὁ τύπ. ἀνάβι οὐσ., ὁ ἄζυμος ἄρτος Καππ.

ἀνανήλιος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. νήλιος, δι' ὃ ἰδ. ἡλιος.

Τὸ φυτὸν ἡλιοτρόπιον. Συνών. ἡλιος.

ἀνανθίζω ΣΣκίτη Θεάτρ. καὶ πρόζ. 77

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀνθίζω.

Ἀνθίζω ἐκ νέου: Ἐνα κρινάκι ποῦ ξέχασεν ἡ ξελογιά- στρα νὰ κάψῃ τοὺς ρίζες τοῦ ἀνάνθισι 'ς τὴ γλάστρα.

ἀνάνθιστος ἐπίθ. ΣΣκίτη Ἀπολλών. ἄσμ. 96 ἀνθι- στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀνθιστός < ἀνθί- ζω. Τὸ ἀνθιστους ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας.

Ὁ μὴ ἀνθίσας ἢ ὁ μὴ ἀνθισμένος ἔνθ' ἀν.: Ἀνάνθιστος χειμῶνας ΣΣκίτης ἔνθ' ἀν.

ἀνανθος ἐπίθ. ΔΣολωμ. 106

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀνθος. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀνανθής.

Ὁ μὴ ἔχων ἄνθη: Ποίημ.

Ἀλλὰ ἀνανθη κλαίει | ὁμπρὸς εἰς τὴν θύρα τοῦ ἀνθρώπου ἢ μοῖρα | κλωνόγειρη ἐτῆα.

ἀνανθρωπιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀνανθρουπιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀνθρωπιὰ.

Βάναυσοι τρόποι, ἔλλειψις ἀνατροφῆς: Ἡ ἀνανθρου- πιὰ τ' εἶναι μιγὰλ'. Συνών. γαῖδουριὰ, χωρεατιὰ. Πβ. ἀπανθρουπιὰ.

Ἀνανίας ὁ, Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.) Σῦρ. κ. ἀ.

Τὸ μεταγν. Ἐβρ. ὄν. Ἀνανίας.

Ὁνομα κύριον ἔνθ' ἀν.: Φρ. Θὰ σοῦ ἀλλάξω τὸν Ἀνα- νία! (θὰ σὲ δεῖρω μέχρι ἀναισθησίας) Τρίκκ. κ. ἀ. Θὰ σὲ πλακώσω νὰ σοῦ φάω τὸν Ἀνανία! (συνών. τῇ προηγου- μένῃ). Συνών. φρ. θὰ σοῦ ἀλλάξω τὸν ἀδόξατο 'ς τὸ ξύλο!

ἀνανόητος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀνανοητός < ἀνανοῶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνεγνόητος.

Ὁ μὴ αἰσθανόμενος τίποτε, ἀναισθητός: Ἐπῆγα τὸ βράδυ 'ς τὸ σπῖτι μου μεθύσμενος καὶ ἔπεσα ἀνανόητος Λακων. Ὁ ἄρρωστος ἦτανε ἀνανόητος Μάν. Ἐμεινε- ἔπεσε ἀνανόητος αὐτόθ. Συνών. ἀγροίκτητος Β2, ἀδιάνοιωτος, ἀλά- λητος Β3, ἀνόητος, ἄνοιωστος.

ἀνανοίγω Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀνοίγω.

Διαστέλλομαι: Ἀνάνοιξε ἡ μήτρα (ἐπὶ τοκετοῦ).

ἀνάνοιχτος ἐπίθ. ἀνάνοικτος Ἄνδρ. (Κόρθ.) ἀνά- νοιχτος Πελοπν. (Σουδεν.) ἀνάν-νοιχτος Κύπρ. ἀνένοιγος Πελοπν. (Συκεᾶ Κορινθ.) ἀνοιχτος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κο- νίστρ.) Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ. κ. ἀ.) Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσα- λον.) Μῆλ. Πελοπν. (Γελίν. Τρίκκ.) Σῦρ. κ. ἀ. ἀνοιχτους Σάμ. κ. ἀ. ἀνοιγος Πελοπν. (Αἶγ. Μεσσ. Τριφυλ.) Πόντ. (Σάντ.) ἀν-νοιος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός. Τὸ ἀνοιχτός ἀνευ συνθέσεως προσέλαβεν σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ ἀνοιγμένος ἢ ὁ μὴ ἀνοιχθεὶς ἐνθ' ἀν.: Τὸ παράθυρο τὸ ἔχω ἀνάοιχτο Σουδεν. Τὸ γράμ-μαν ἐν' ἀνάνοιχτον Κύπρ. Τὸ νερὸ εἶναι ἀνάοιχτο (δὲν ἠνοιχθῇ ἢ δεξαμενὴ πρὸς ἄρδευσιν) Κόρθ. Κουτὶ ἀνοιχτο Σῦρ. Πόρτα ἀνοιχτή Τρίκκ. Ἀνοιχτο τουλούμι Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ἀνοιγο βαγέμι Μεσσ. Ἀνοιγο κρασί (βραχυλ. ἀντὶ βαρέλλι κρασιού) Τριφυλ. Ἀντίθ. ἀνοιχτός. 2) Ὁ μὴ σκαφεὶς, ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς Θράκ. (Μυριόφ.): Ἀνοιχτος μπαχτσές. Ἀν-νοιον χωράφι Ρόδ. 3) Ὁ μὴ ἀνθήσας Κρήτ. Ρόδ.: Ἀν-νοιον δέντρο Ρόδ. || Ἄσμ.

Ῥοὰν τὸ ρόδο τ' ἀνοιχτο, τὸ λουλουδάκι τ' ἄσπρο, ἔχω κ' ἐγὼ μὲν ἀδερφή, μ' ἀλήθεια δὲ δλανᾶται Κρήτ. 4) Ὁ μὴ ἐκταθεὶς, ἐπὶ φύλλων ζύμης Πελοπν. (Γελίν.): Δὲν ἐγλύτωσα τὰ φύλλα, τὰ ἔχω ἀνοιχτα ἀκόμα.

Ἄνανος ὁ, Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Πελοπν. (Κυνουρ.) Θηλ. Ἀνανοῦ Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἀνανίχα Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὄνομα κύριον ἀπαντῶν εἰς ἐμφθὰς ἐνθ' ἀν.: Ἀνανός καὶ Ἀνανίχα | τριὰ παιδιὰ ἐκάμαν κ' εἶχα τὴ Λάλα καὶ τὸ Σκαθαρό | καὶ τὴν κακὴ Ἀκριθα Ἀργυράδ.

Ἀνανός ψυχομαχάει, | Ἀνανοῦ τὸν ἐρωτάει, Ἀνανέ μου, σὺ πεθαίνεις, | τὰ παιδιὰ σου ποῦ τ' ἀφίνεις; Κυνουρ.

ἀνανούριστα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀνανάριστα Κρήτ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνανούριστος. Ἀνευ βαυκαλήματος, χωρὶς νανούρισμα ἐνθ' ἀν.: Φρ. Κοιμᾶται ἀνανάριστα (ὑπνον βαθύν) Κρήτ.

ἀνανούριστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀνανάριστος Κρήτ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νανουριστός < νανουρίζω.

1) Ὁ μὴ βαυκαλισθεὶς, ἐπὶ νηπίου ἐνθ' ἀν.: Κοιμήθηκε τὸ παιδάκι ἀνανούριστο πολλαχ. 2) Παρημελημένος Λεξ. Ἐλευθερουδ.

ἀνανοῦς ὁ, Καππ. (Σινασσ.) Κάμπ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πάρ. Χίος —Λεξ. Κορ. Ἀτ. 4,12 Πόππλετ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνενοῦς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνανοῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 208.

1) Σοβαρὰ σκέψις, βαθεῖα κρίσις ἐνθ' ἀν.: Φρ. Τέτοια δουλειὰ θέλει νοῦ κι ἀνανοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἐδῶ χρειάζεται νοῦς κι ἀνανοῦς Χίος Αὐτὸ τὸ πράγμα θέλει νοῦν κι ἀνανοῦν αὐτόθ. Ὁ δεῖνα ἔχει νοῦν κι ἀνανοῦν (ἐπὶ τοῦ νουνεχοῦς) Κύπρ. Μεγίστ. Ἐχει νοῦ κι ἀνανοῦ καὶ κόντρα νοῦ (ἐπὶ τοῦ εὐφρεστάτου) Λακων. Ἐχει νοῦν κι ἀνανοῦν κι ὁ κόλος του μάδια (ἐπὶ τοῦ πανούργου) Κάμπ. Νοῦς τῷ ἀνανοῦς! (οὕτω λέγει μητέρα κινουσα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ τῆς χειρὸς τὴν πλεξίδα τῆς κόρης τῆς εὐχομένη εἰς αὐτὴν νὰ ἔχη κατὰ τὸν βίον τῆς πολλὴν φρόνησιν) Κύπρ. Νοῦν ἔχει, ἀνανοῦν ἐν ἔχει (ἐπὶ τοῦ ἐπιπολαίου) Λιβύσσ. || Γνωμ. Ποῦ νοῦ ἔχει κι ἀνενοῦ δὲν ἔχει, κακὴ ὥρα ἔς τὸ νοῦ πῶχει (ὅταν εἶναι κἀνεὶς ἐξυπνος, ἀλλὰ δὲν κάμνει καθὼς πρέπει τὰς ἐργασίας του ἢ λησμονεῖ) Ἀπύρανθ.

2) Τὸ ἄλλας ποῦ ἐπιπάσσεται εἰς τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος διὰ νὰ ἀποκτήσῃ, καθὼς πιστεύεται, φρόνησιν. (Εὐθύς ὡς γεννηθῇ τὸ παιδίον, δύο καλοὶ ἄνθρωποι κοπανίζουν ἐντὸς δύο ἰγδίων ἄλλας καλοῦντες νοῦν τοῦ ἐνὸς ἰγδίου καὶ

ἀνανοῦν τοῦ ἐτέρου. Μὲ τὸν νοῦν καὶ τὸν ἀνανοῦν ἀλατίζουν αὐτὸ) Κύπρ.

ἀνανοῶ Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀνανοῶ Λεξ. Μπριγκ. ἀνανοῶ κεφαλλ. —Λεξ. Μπριγκ. Μέσ. ἀνανοῦμαι Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) —ΝΣαντοριν. Ἀγγελοκρούστ. 9 —Λεξ. Κορ. Ἀτ. 4,12 Πόππλετ. Πρω. Βλαστ. ἀνανοῦμι Θράκ. (Αἰν.) ἀνανοῦμαι Κρήτ. ἀνανοῦμαι Καππ. (Σινασσ.) ἄνανοῦμαι Καππ. (Φάρασ.) ἀνανοῦμαι Ζάκ. Κέρκ. —ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 36 —Λεξ. Δημητρ. ἀνανοῦμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνανοῦμαι κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Τριφυλ.) —ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 77 —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνανοῦμαι κεφαλλ. ἀνανόνομαι Παξ. Ἀόρ. ἀνανοήθηκα πολλαχ. ἀνανόθηκα Παξ.

Τὸ μεταγν. ἀνανοῶ. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 149 κέξ. Ὁ τύπ. ἀνανοῦμαι καὶ ἐν κειμένῳ Ἀθω τοῦ 16ου αἰῶνος «τί καθέζεσαι; τί ἀνανοῦσαι;» Ὁ τύπ. ἀνανοῦμαι ἐκ τοῦ κατ' ἀναγραμ-ματισμὸν σχηματισθέντος ἀορ. ἀνανόθηκα.

1) Διανοῦμαι, σκέπτομαι Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.) Κέρκ. κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) —ΑΒαλαωρ. Ἐργα 3,210 ΝΣαντοριν. ἐνθ' ἀν. —Λεξ. Κορ. ἐνθ' ἀν. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀργὰ τὸ ἀνανοήθηκα Λακων. Νὰ μὴν ἀνανοῦμαστε γιὰ τὸν ἑαυτό μας κεφαλλ. Ἀνανοῦτον ἐκεῖνα ποῦ εἶδε κ' ἤκουσε Σινασσ. Τὸ ἀνανοῦμαι καὶ βαρύνει ἢ ψυχὴ μου ΝΣαντοριν. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Στέκω καὶ συλλογίζομαι κι ἀνανοῦμαι τώρα Λεξ. Δημητρ.

Ἐπῆσα καὶ κοιμήθηκα, | τὴ νύχτ' ἀνανοήθηκα, τὸ λόγο ἀναθυμήθηκα

Λακων. —Ποίημ.

Στοιχεῖο τῆς γῆς περήφανο βουλήθηκε νὰ φτάσῃ τὰ σύγνεφα μὲ τὰ κλαριά, τὸν ἄδῃ μὲ τὴ ρίζα, καὶ δὲν ἀνανοήθηκε ποῦ ὁ χαλαστής ὁ χρόνος τοῦ ἔχε φωλιάσει ἔς τὴν καρδιά καὶ τῶσκαφτε λαγοῦμι

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Ξενοφ. Ἐφέσ. 1,11 «ἀλλήλοισι περιφύοντες ἕκιντο πολλὰ ἀνανοοῦντες». Συνών. ἀναλογίζομαι 1, συλλογίζομαι.

2) Αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. —Λεξ. Πόππλετ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀνανοήθηκα πῶς ἔκαμε πολὺ ἀνόητα κεφαλλ. Τὸ γουνῶ καὶ δὲν ἀνανοῦνται αὐτόθ. Τὸ ἀνανοήθηκα ἀργὰ αὐτόθ. Τόσο γαῖρὸ δὲ βοροῦσες ν' ἀνανοῦνται Λακων. Ἀνανοήθηκα κ' ἔπεσε ἓνα δουφέκι Μάν. Ἐκεῖ ποῦ μιλούσαμε ἀνανοήθηκα καὶ βάρεσε ἡ πόρτα αὐτόθ. Ἀνανοήθηκα τί μοῦ εἶπες Λεξ. Δημητρ. Κάνουμε κάνουμε σὲ τούτη τὴ ζωὴ σὰ νὰ ἡμᾶςτε γὰ πάντα μας ἔς τὴ γῆς καὶ δὲν ἀνανοῦμαστε ποῦ μοναχὰ διαβαίνουμε ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. || Γνωμ. Κόρη ξεγελασμένη ἀνανοῦνται τὴ ντροπὴ τῆς κι ἂς μὴ τὴν ξέρουν ἄλλοι Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Βρίστω καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ δὲν ἀνανοῦδα Κρήτ. Συνών. αἰσθάνομαι 1, καταλαβαίνω, νοιώθω.

β) Παθ. προξενῶ αἰσθησιν ὑπάρξεως, γίνομαι αἰσθη-τὸς ὅτι υπάρχω ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Κι ἀλήθεια τὰ Ἑλληνόπουλλα ποῦ μὴ σταλιὰ αἱμάτων παλαιῶν, γενναίων, ἔς τοὺς φλέβες τοὺς κάποι' ἀνανοῦνται.

3) Φθάνω εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ἀρχίζει τις νὰ ἐννοῇ Ζάκ. Πελοπν. (Μάν.): Ἀβόδες ἀνανοήθηκα τέτοιος ἦτανε Μάν.

4) Ἐρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρχομαι Ζάκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀνανοήθηκα ἀπὸ τοὺς πόνοὺς Ζάκ. Μόλις τὴν αὐγὴ ἀνανοήθηκα ἀπὸ τὸ μεθύσι Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναλογίζομαι 2,

